

Zászkaliczky Ágnes kiállítás - 2014. május 7.
Szalay-Bobrovniczky Vince nagykövet köszöntője

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Vajon él-e a Földön olyan valaki, aki még nem gondolkodott volna el azon, hogy létezik-e a végzet, a sorsszerűség, és, hogy amik velünk megtörténnek, azokat megírták-e már előre? És kinek nem fordult még meg a fejében, hogy a különlegesség, amely megkülönbözteti az egyik embert a másiktól, az pedig nem egy égi adomány?

Mitől van az operaénekesnek szép hangja, a világ legjobb futójának gyors lába, az írónak, a költőnek a kifogyhatatlan gondolatvilága, a fotóművésznek jó szeme, és Zászkaliczky Ágnesnek miért éppen a kezeiben van az ereje? Itt természetesen nem a sámsoni erőre kell gondolni, hanem egy finom, törékeny női kéz művészi alkotására.

Amikor tudomásomra jutott, hogy Ágnes nemcsak orgonaművész, hanem kiválóan fest is, Márai Sándor szavai bizonyosságot nyertek: „A tehetség kevés. Az értelem is kevés. A műveltség is kevés ahhoz, hogy valaki művész legyen. Mindehhez végzet kell, melyet nem lehet félreérteni, s melyet semmiféle emberi erő vagy szándék nem tud megmásítani. A művész, az igazi, nem tévedhet semmiféle pályára, s nincs olyan történelmi vagy helyzeti erő, mely eltéríthetné feladatától. Aki így művész, annak végzete van.”

Zászkaliczky Ágnesnek van végzete, éppen ezért azt tesz a világgal, amit csak akar. Azt hallat és láttat, amit ő akar. Az élettől megkapta ugyanis azt, amire szüksége van mindehhez: áldott kezeket. Kezeket, amelyekkel orgonál, és mennyei muzsikájával rabul ejti a hallgatóságot. Ugyanezt teszi, ha ecsetet vesz kezébe: egy álomszerű, idilli csodavilágba repíti az embert, sokszor távol Európától, valahova Indiába, vagy Afrikába.

Betekintést kapunk azokba az élethelyzetekbe, amit ő maga is látott, vagy látni akart. Vidékek, tájak, ahol nyugalom van, béke, és harmónia. A festményeken nem is a cselekményen van a hangsúly, hanem a hangulaton: Az emberek egyéniségén, lényén, lelküknek tisztaságán, amely megnyilvánul az arckifejezésekben, tekintetekben.

A zene színt visz az életünkbe, Zászkaliczky Ágnes festményei a harsány, tiszta színek miatt életre kelnek. Az ismeretlen szereplők ismerősnek hatnak, mert olyan életszerűek. Csak a színek tűnnek olyannak, mintha azok a képzelet szüleményei lennének. Mesterséges színvilág, hiszen a valóság nem lehet ennyire tökéletes! A tenger sehol sem ilyen kék, és az égbolt sem, a ruhák sem lehetnek ennyire élénkek és tiszták. Vajon láthatunk-e ilyen színeket a

valóságban? Csak nem vesszük észre őket, hiszen hajlamosak vagyunk sok mindent feketén-fehéren látni.

„Fekete ember fekete ruhában feketét nevet, és feketét tüsszköl, és feketét álmodik”- sokak számára ismerős talán ez a részlet Szabó Magda Abigél című regényéből, amikor is a gimnazista lányok a szigorú iskolafalak között groteszk portrét írtak igazgatójukról. Szín nélküli emberről, aki egy szín nélküli világban élt, és egyéniségét csak így lehetett meghatározni.

Hölgyeim és Uraim!

A mai kiállításon nemcsak egzotikus tájakat és egzotikus embereket láthatnak, hanem kifejező portrékat is nőkről, anyákról, gyerekekről. Valós személyek, tehát nem a képzelet szüleményei. Róluk nem kell írni, maguktól beszélnek.

A közönség soraiban felismerni látok két kisgyermeket, akiket Zászkaliczky Ágnes élethűen megörökített. És itt van a Kossuth-díjas zongoraművész Bogányi Gergely, és a karmester –cellóművész Bogányi Tibor, akikről, ugye elárulhatom, hogy az én javaslatomra készültek portrék a mai kiállítás és koncert alkalmából. Mivel a zene nagy szerepet játszik Zászkaliczky Ágnes életében, és nagy befolyással bír rá, sokszor inspirálja is, ötletünknek lesz folytatása. Születnek még tehát további portrék zeneművészekről, például Fischer Annie-ről. A róla készült festmény az emlékévé kapcsán júliusban kerül bemutatásra.

Azt mondják, egy élet akkor boldog és kiegyensúlyozott, ha az ember megtalálja azt, amelyben kiteljesedhet, ha vannak sikerei, amelyekre büszke lehet, és vannak céljai, amelyeket el akar érni. A művésznő megtalálta mindezeket, és számunkra is továbbadta ezt.

Hölgyeim és Uraim!

Kérem, tekintsék meg Zászkaliczky Ágnes festményeit. Ajánlom mindazoknak, akik más szemmel szeretnék látni a bennünket körülvevő világot, és az ott élő embereket: nőket, anyákat, gyerekeket, művészeket.